

SAROSPATAK

MELENCSEK H-67. CXVII.23

IFJUSÁGI
KÖZLÖNY

PAPP Z.

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap 15.-én.
Előfizetési ára: Egy évre 3 P, félévre 1'50 P. Egyes szám ára 50 fillér.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sárospatak, Főiskola.

TARTALOM:

Sz. I.: Coetus Theologorum. — Árva Bethlen Kata: Intés az Imádkozóhoz. — Sz. I.: IV. nép-főiskolai tanfolyam. — Berky Miklós: Repüljünk. — Vilimszky László: Mégegyszer a jazz-kérdés. — Bory Zsolt: Vénleányok. (Vers.) Berecz Árpád: Amerikai Magyar Ifjúság. — Mártha Kelemen: Borcsa. — Torró Zoltán: Képek a télitáborból. — Vincze József: Görbetükör. Istók Miklós: A Magyar Észjárás és közoktatás ügyünk reformja. (Könyvismertetés.) — Hireink.

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny munkatársai:

Főszerkesztő:
Szabó Imre.

Felelős szerkesztő:
Vályi József.

Munkatársak:

Bertalan Imre és Csöri István IV. é. theol., Csorba László III. é. th., Demeter Gyula II. é. th., Bory Zsolt I. é. theológus. Tóth Dezső és Mártha Kelemen V. é. tan. képz. Pataki Sándor és ifj. Horváth István VIII. o. gimn.

Hírvonatvezető: Kovács Árpád I. é. th.

Kiadóhivatali főnök: Csorba Géza IV. é. th.

Március 15-én nagyszabású ünnepséget tervez ifjúságunk. Kodolányi János: „Földindulás“ című nagyszerű drámáját akarjuk színre hozni. Nagy érdeklődés kíséri terveinket és ifjúságunk teljes lelkesedéssel tette magáévá a tervet. A mély és eszméltető magyar dráma nagy hatású lesz március 15-én. Olvasóink figyelmét már most felhívjuk rá,

SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

Főszerkesztő:

SZABÓ IMRE

1940. január—február hó

Felelős szerkesztő:

VÁLYI JÓZSEF

Coetus Theologorum.

Református Theologusok Munkaközössége.

Örömmel köszöntjük és fogadjuk a Munkaközösséget. Régi hiányt tölt be. Célja a teológiai tudományok és segédtudományaik fokozottabb művelése. Teológiánk ifjúsága teljességben csatlakozott a Munkaközösséghez.

A teológia minden időben az egyházi életnek is fokmérője volt. A kettő válsága mindig kapcsolatos. Ha pangott a teológia, beteg volt az egyházi élet is. A kettő mindig egyszerre él. Szervesen összetartoznak. Reformátoraink mind kiváló teológusok voltak. Csak meg kell nézni Szegedi Kiss István „Loci“-ját. Hogyan volt képes az annyi üldöztetésen, bajon és munkán átment ember ekkora hatalmas munkát megírni. Napjaink megújulást mutat úgy a teológiában, mint az egyházi életben. Ennek a megújulásnak egyik lépése a teológiai. Bizonyos vagyok benne, hogy ha igazi ez a megújulás, szükségképen követni fogja az egyházi élet megújulása.

Ezért üdvözljük örömmel a Coetus megalakulását, mert ezt látjuk benne. Másfelől a szétszakadozott egyházi életnek egy vonalon való összeforrását jelenti. Teológusaink, kik eddig nagyrészt csak hivatalosan találkoztak, most a tudomány műhelyében is fognak találkozni. A közös munka közös akarást, célokat, — közös vállvetett harcot jelent. Mire van ma nagyobb szüksége Egyházunknak, mint az egységre. Széthullasztással fenyeget minden. Meg kell hogy találja Egyházunk Önmagát ott, ahol állnia kell. Az evangélium közös szolgálatánál. Ennek egyik frontja a teológiai munkaközösség. Az egységet azonban ne centralizációban, hanem léleekben és tervszerűségben keressük. Az evangélium teremthet csak egységet.

Valamit talán még nagyobb várakozással várok. Az evangélizáció frontján való közös munkát. Ez a hiány talán még kiáltóbb és veszélyesebb. A beteg, fásulttan mozdulatlan, egyhelyben álló gyülekezeteket meg kell mozdítani. A mozdulatlanság halál. Ha a megmozdulás egyik jelét látjuk a teológiában, úgy kell, hogy még nagyobb várakozással tekintsünk az evangélizációs megújulás és egység felé.

Sokat várunk a Coetus munkájától!

Szabó Imre.

Árva Bethlen Kata :

Bujdosásnak Emlékezet köve. Intés az imádkozóhoz.

Minthogy édes Idvezítőnk az Úri Imádságot mindnyájunknak regulául adta előnkbe, megparantsolván, hogy mikor imádkozunk, azt mondjuk : Mi atyánk : illetlen volna nem értenünk amit mondunk. Azt azért mikor imádkozunk mondjuk ilyen értelemmel :

<i>Mi atyánk</i>	{	A teremtés nagy jussára Kegyelmed és jóságodra Gondviselésed s megtartásodra nézve
<i>Ki vagy a mennyekben</i>	{	Felséges voltod királyi székiben Édes fiaid örökségében Áldásod s kegyelmed kincses helyében
<i>Megszenteltessék a te neved</i>	{	Szíveinknek gondolati Ajakinknak beszédei Kezeinknek cselekedetei által
<i>Jöjjön el a te országod</i>	{	Kegyelmed országa, hogy világosodjunk Hatalmad országa, hogy oltalmaztassunk Dicsőség országa, hogy koronáztassunk
<i>Legyen meg a te akaratod</i>	{	Az örömben és szomorúságban A gazdagságban és szegénységben Mind életünkben, mind halálunkban
<i>Miképen mennyben, azonképen itt e földön is</i>	{	Ott fenn az angyalok által ; itt mi általunk Kész akarattal, serényen, híven Zúgolódás, akadály, csalárdság nélkül
<i>Ami mindennapikenyerün- ket adjad minékünk ma</i>	{	Testünk megtartására Lelkünk táplálására És minden szükségünk kipótlására
<i>És bocsásd meg mi- nékünk a mi bűneinket</i>	{	Melyekkel téged megbántottunk Felebarátunkat veszedelembe hoztuk És magunknak ártottunk
<i>Miképen mi is megbocsá- tunk ellenünk vétetteknek</i>	{	Valakik testünkben megbántottak Javainkban megkárosítottak És jó hírünkben meggyaláztak
<i>És ne vigy minket a kísértetbe</i>	{	Ez Isten nélkül való világnak A vétekre késztető testnek A régi csalárd ördögnek kísértetibe
<i>De szabadíts meg a gonosztól</i>	{	Engedd meg, ami gonoszul esett Vedd el, amely gonosz bánt minket Fordítsd el, ha mi gonosz ránk jöhet
<i>Mert tiéd az ország, a hatalom, a dicsőség most és mindörökké</i>	{	Mind ebben az életben s a következőkben Mind ebben a világban és a jövőben
<i>Amen</i>	{	Amint mondod, úgy van Uram Mint ígéred, úgy lesz Uram Amit kérünk, add meg Uram.

IV. népfőiskolai tanfolyam.

Sárospatak, Szeretefalva 1940. január 21— február 4.

Elindulás:

Ijesztő nagy a hófúvás, de mégsem állítja meg azt az 50 falusi ifjút, akik Patakra igyekeznek. Csizmás legátusok. Nem prédikálni jönnek, hanem hallgatni. Két hétig vannak itt, s utána könnyes szemmel mennek haza az igazi legációba. A saját falujukba, viszik a lelket, mit Patakon gyujtogattak sokan, szeretettel, hittel.

Szeretefalva élete, napirend, foglalkozás:

Szeretefalva lakói két hétre megváltoztatják életrendjüket. Diákok lesznek. Ujból padba ülnek. Füzetbe jegyeznek.

Reggel hat órakor van a felkelés, mosakodás, öltözködés. Háromnegyed 7-kor kis csoportokban bibliakörbe mennek. Teologusok vezetik ezeket. Háromnegyed 8-kor reggelizés, 8-kor kezdődnek az előadások. Dél előtt rendszerint három előadás van. Ez éppen elegendő délig. Kitölti az időt és mégjobban a fejeket. Ebéd együtt a diákokkal. Délután könnyebb program. Filmvetítés, széttekintés a városban, ipartelepeken, intézetekben, internátusokban s egyéb alkalmi program. Utána zene, énekóra. Vacsora. 8 kor gazdaköri gyűlés vagy ifjúsági egyleti gyűlés. Ennek keretében beszámolnak a fiúk falujukról. Alvég vagy Felvég ad egy kis műsort, a falunak ugyanis ez a két része van. Az esti gyűlést áhitat fejezi be. Fürdés, 10-kor lefekvés. Ez a külső életrend.

A falu nemcsak névlegesen falu, hanem szervezetet alkot. Van lelkésze, bírája, esküdtje, gondnoka, kispírója, még postása is. Községházán a két törvény: rend, szeretet. Van a falunak zenekara, újságja a „Kérékvágás“ — naponta jelenik meg. Közli az előadások lényegét, amit otthon újból elolvashatnak. Híreket, mókákat, találókérdéseket, rejtvényeket.

Előadások, előadók:

Mindabból hall valamit a szeretefalvai lakos, amire életében szüksége van. Nem pozitív alapos tudományt akar adni a tanfolyam. Két hét alatt lehetetlen, hanem ösztönzést, bevezetést, útmutatást. Mit kell tennem, ha tudni akarok. Itt a „Kérékvágáshoz“ folyamodunk és felsoroljuk, mi mindent hallottak Szeretefalva lakói az előadásokon. Dr. Zsiros József: Megnyitó beszédében — a felelősségről beszél. Dr. Marton János: A Sárospataki Főiskola. Kántor Mihály: A nagy per a magyar örökségért. Móricz Zsigmond: Hogy ír az író. Csathó József: A cserkészlet a falu- és az egyház szolgálatában. Darányi Lajos: Hallgatás, elhallgatás meghallgatás. Dr. Trócsányi József: A falu adózása. Palumby Gyula: A magyarok eredete. Dr. Marton János: Református Egyházunk múltja. Dr. Urbán Barnabás: A levegő súlya és nyomása. Dr. Hargitai Zoltán: Magyarország földje kelet és nyugat határán. Farkas Elemér: A parasztgazdaságok fejlődésének irányai. Tury Sándor: A falusi nép lelkivilága. v. Füzesséry Sándor: A közigazgatás időszerű kérdései. Dr. Harsányi István: Gyönyörködtetés, irodalom, tanítás. Dr. Urbán Barnabás: Légnyomásmérők, légnyomáson alapuló készülékek. Kántor Mihály: Fegyverünk a magyar öntudat. Palumby Gyula: Mátyás az igazságos. Farkas Elemér: Okszerű gazdálkodás. Szabó Lajos: Mit kell tudni a Nép-

barátról, az Orsz. Ref. Szeretetszövetségről. Dr. v. Csia Sándor : Népbűnök, népbetegségek. Dr. Esztergár Lajos : Szociális helyzetünk megjavítása. Gróf Zichy Nándor : Repülésről. Dr. Ujszászy Kálmán : Faluszeminárium, mi legyen a falumúzeumban? Dr. Piukoyich József : A hazai zöldmezőmozgalom agrártörténetünk tükrében. Dr. Szekeres László : Magyar gazdaszervezkedés. Dr. Jakab László : A tej és a tejszövetkezetek. Dr. Trócsányi József : Szőlőgazdálkodás és hegyközség. Dr. Ágoston Béla : A falusi nép egészsége. Novák Sándor : A kuruc korszak piros csizmái nyomán. Dr. Urbán Barnabás : Következtetési feladatok. Bathó Gyula : Szövetkezeti mozgalom. Bencze András : Iskolán kívüli népművelés. Dr. Harsányi István : Magyar irodalomról. Dr. Móricz Miklós : A földművelő nép helye a nemzet életében. Kell e paraszt? Dr. Ortutay Gyula : Néprajz. Tury Sándor : Önismeret.

Nem fölösleges felsorolni ezt a hosszú sort. Kb. 40 előadás, majdnem ugyanannyi témáról. Ezt pedig mind tudni kell egy magyar gazdaembernek, ha élni akar és nem tengődni. Ha gazdálkodni akar és nem a föld szolgája, kiszolgáltatottja lenni.

A nemzet sorsa ; a népfőiskola.

Kovács István a „Kérékvágás“ egyik szerkesztője írja : „A Dunát úgy emlegetjük, mint Magyarországnak sorsfolyóját. A népfőiskolai tanfolyam a magyar élet új sorsfolyója a Duna völgyében. Mennél több népfőiskolai forrás fakad fel, s ömlik egybe, annál sodróbb erejű, lelket lendítő folyó halad a nagy folyam felé.“

Sokat emlegetik azt, hogy a nemzet sorsa a népben van. Vajjon melyik népben? Abban, amelyik tengődik egyik napról a másikra, éhezik, tudatlan, széthúzó? Nem véletlen dolog az, hogy finn testvéreink ilyen, szinte emberi számítást megcsúfoló módon állják a nagy küzdeimet. Ennek egyik nagy erőforrása éppen az ötven finn népfőiskola. A nép az alapja a finn nemzetnek, de az olyan nép, amelyik gazdag, tudása van jól gazdálkodik. könyvet olvas, földje van, nótát, népi tárgyakat gyűjt, falumuzeumot csinál, imádkozni, hinni tud. Mindezt pedig hidegebb földön, szegényebb termelés mellett, sok természeti akadályt leküzdve. A küzdelemben megtisztulva. Finnországban volt földosztás, vannak erős kis existenciák. Mindez nálunk nincsen. Így nevetségesen hazug valani azt állítgatni, hogy a nép a jövő alapja. Mintha a növekvő virágra rátennék egy kőlapot. Élne talán, de nem virulna. Míg a népet ki nem szabadítjuk nyomorult tudatlanságából, szegénységéből, addig nem fog belőle élet fakadni. A napokban düledező falusi iskolát láttam — hát bizony nem nagyon látszott a jövő szilárd fellegvárának.

Sok népfőiskolát.

Finnországban 50 van, Magyarországon 150-nek kellene lenni. Míg nem lesz sok népfőiskola. az életnek gazdagabb, tisztább ütemét sem várhatjuk. Van egy pár szerény tanfolyam, egy vagy két állandó népfőiskola. Mi ez, kevés, fájdalmasan kevés. Mit jelent például 50 megújult jelkű ifjú a nagy magyar tengerben és mit jelent még ezer is. Az egész testnek meg kell mozdulnia, mert a mozdulatlan részek az egész halálát jelentik.

Várjuk, mikor jön a híre annak, hogy gomba-módra bújnak ki a földből népfőiskolák. Mikor lesz Patakon is állandó iskola. Várjuk, mikor zöldül ki az élet fája a magyar földön.

Szabó Imre.

REPÜLJÜNK!

— Navigare necesse est — mondja az ókori szólásmondás. Már akkor belátták az emberek, hogy milyen óriási közlekedési és hadi jelentősége van a tengereknek. Utazni, szállítani mindenhová könnyebben lehet, ahol tenger van.

Csak hogy ez a földrajzi adottság nem mindenütt van meg. Magunk is tudjuk, milyen óriási kára lett Magyarországnak a tenger elvesztése. Jóformán minden lehetőségünket elvették tőlünk a gyors, kényelmes és olcsó szállításra.

A modern technika azonban új utat talált a tenger helyettesítésére. A levegő útját. Levegő mindenütt van, ilyenformán a forgalom mindenhová lehetségessé vált. Hatalmas gépmadarak hirdetik a repülés diadalát. Minden országban repülőterek, repülőgyesületek vannak, ahol a jövő pilótáit képzik ki.

Magyarországon is így van ez. Az utóbbi években valósággal rohamlép-tekben haladt ez a hatalmas munka, az ifjúság, ahol lehet törtét megszerezni a kellő képzettséget. Mindenütt épülnek a vitorlázó és motoros sporttelepek. Mindenkit tárt karokkal várunk, aki becsületes munkával akarja növelni a nemzet erejét.

Csak Ti nem akarjátok képességeiteket a nemzet szolgálatába állítani. A magyar közönség áldozatkészsége megnyitotta nektek az utat. Modernül felszerelt sporthangár, vadonatúj gépek, szakszerű oktatás vár benneteket. Titeket az ország első iskolájának növendékeit. És Ti ezen csak nevettek.

A pataki diák mindig híres volt arról, hogy hazájáért, ha kellett meg is tudott halni. Tőletek sokkal kevesebbet vár a nemzet és ti még ezt sem akarjátok megcselekedni?

Nem kocsmezés és csínyek elkövetése a diákvirtus, hanem minél nagyobb tettek véghezvitele. Ne a komiszkodásban múld felül a másikat, hanem a hazáért való áldozatkészségben. Itt az alkalom, mutasd meg mit tudsz!

Várunk diákpajtás az áldozatkész munkára. Hidd el, nem vagy Te gyenge, tudsz Te alkotni, csak győzd le magadban a tunyaságot. Gyere segíts Te is, hogy nekünk is részünk legyen benne, ha Magyarország újra erős és boldog lesz.

Berky Miklós VIII. o.

Mégegyszer a jazz-kérdés

(Önképzőkörben tartott előadás.)

Van-e egyáltalán jazz-kérdés? Nem elég-e, ha kívülről szemléljük, hogy jazz van, terjed és virágzik, s egyáltalán van-e jogunk vagy kötelességünk vele szemben valamilyen nézethez csatlakozni, valamilyen elvet vallani és azért harcolni?

Számtalanszor hivatkoznak arra, s mi magunk is igen sokszor hangoztatjuk, hogy a tanuló-ifjúság, a leendő középosztály, a kultúra ápolója és védelmezője. Minden olyan kérdéssel foglalkoznia kell tehát az ifjúságnak, amely az emberi vagy nemzeti kultúrával kapcsolatos, főleg, ha arra lényeges hatással van. Létrejött ez a műfaj, a jazz, s nagy mértékben függ tőlünk, hogy fönmarad-e, elterjed-e, vagy elpusztul-e, vagy hogy milyen szerephez jut. El kell magunkban döntenünk, hogy hogyan is viselkedünk szemben. Ez a jazz-kérdés!

Nem olyan egyszerű a dolog, ha olyan ellentétes véleményeket hallunk ezzel kapcsolatban, hogy első pillantásra nem is tudjuk eldönteni, melyiknek van igaza: aki egyetlen gyönyörűségét a jazz-ben leli, vagy aki még az irmagját is szeretné kiirtani. Vizsgáljuk meg tehát a jazzt, s ennek eredménye alapján illesztjük arra a helyre, amely azt megilleti!

Mire használják leginkább a jazzt? Táncczenének. Hiszen ma, a modern táncok korában ki is lejtene menüettet vagy francia-négyest? A mai táncoknak jazz kíséretet kell, s a bálteremből pillanatnyilag nem is tudjuk a jazzt nélkülözni. De nem is akarjuk! Természetes folyamat ez! A XIX. század érzelmes szubjektív táncaihoz ugyanilyen, szelid ritmikájú, szinte elpuhult zene volt szükséges. Az akkori egész légkört, gondoskodásmódot és általános érzelmvilágot ma egy merőben ellentétes korhangulat váltotta fel. (Ennek bírálataba most nem kezdhetünk bele.) Akció-reakció! Új légkör, új tánc, új zenekíséret hozzá! Ez természetes! És táncaink kísérésére a jazz meg is felel! Kemény, kiméltlen, gépies ritmusa szinte készlet a táncra! Lihegő szynkopái híven simulnak a rohanó mozdulatokhoz! Igen, mint a mai táncok kísérő-zenéje a jazz megállja a helyét!

A hiba csak akkor kezdődik, amikor a jazz túllépi a neki megengedhető határokat, amikor kivülmerészkedik a bálterem falain és belopódzik, sőt bekövetelődzik a mindennapi zenefogyasztás anyagába, zenei gondolkozásunkba, még tovább menve — a hangversenydobogóra! Egyszóval ha mint zene, l'art pour l'art akar érvényesülni. Ilyennek ugyanis nemcsak nem felel meg, de egyenesen ártalmas!

Nézzük csak: a jazz mint művészet! Mi egyáltalán a művészet? Azt mondják sokan: figyelj meg, ha egy jazz zongorista tíz újjával tizenegy-tizenkét hangú akkordokat játszik, futamoz, poliritmust ver be vadul és szemrebbenés nélkül! Hát ez nem művészet? Próbáld meg utánacsínálni! Igen, kétségtelen, hogy mindez nagy teljesítmény, azonban próbáljunk meg egyszer egy kötél-táncost, egy farkirt, vagy más hasonló foglalkozású egyént utánozni! Vagy akár csak az újságokban is közölt férfiút, aki 31 órát egy folytában táncolt! Teljesítmény, de legfeljebb csak bűvészetnek nevezhető! A művészet nem a bravuros külső rekordra törekszik, s ha ilyet mégis néha felállít, ez csak másodrendű, s mindig valami magasabb cél szolgálatában áll.

A művészet (ezt idézem) „az emberi lélek hitének, szépségének és vívódásának kisugárzása“, (dr. Szabó Ernő: „Kodály Zoltán“) s ami nem ezt a célt szolgálja, legyen az a maga nemében kitűnő, nem művészi alkotás.

S a jazz-ben megtaláljuk-e a művészetnek ezt az ismertető jelét? Valahol igen! Ott, ahol a jazz még nem a világvárosok pazar bárjainak muzsikája, nem a XX. századbeli ember lármaszükséglete, hanem ahol még érintetlen népi zene, a kiindulási helyén. Ott még benne élt a félművelt néger kezdetleges észjárása, ösztönös kalapálása. Ebből a zenéből a modern komoly zene is merített. De ma már, amikor ennek utánzata-képen különböző távoli és közeli országokból, nagyon különböző és zeneileg vitatható készülségű „komponisták“ tollából (sőt gyakran csak füttye után!) ömlik felénk a jazz-darabok özöne gép- és gyárszerűen, vagy akár sportszerűen, vagy üzletszerűen üzött „komponálás“ eredményeképpen, ma már semmi sincs a jazzben ebből az eredeti népi jellegből. De nem is lehet! Hiszen nem is azért készült! Egész stílusa nem olyan, egész célja nem az! Egy régi hasonlattal élek: a kés villa kivállóan alkalmas arra, hogy együnk

vele, mert arra való, de ha vázába tesszük, vagy szabadisznek használjuk kikapag a világ!

Mindemellett barátaim és ismerőseim ösztönzésére elhatároztam, hogy megpróbálom elfogulhatatlanul tanulmányozni a jazz-t, mint esztétikai „szép“-et. A karácsonyi szünetben minden éjjel 11-től 12 ig meghallgattam a rádió tánclemezeit. Egy néhányat, azt hiszem, jó lesz idézni. Könnyebbség kedvéért most csak a szöveget:

Milyen szellemes pl. ez a néhány sor: „Bög a tehén, mert nincs kalap a fején, és napszurást kap szegény, ha meleg az idő.“ Mennyi üde frissesség árad az alábbiból: „Node hogy le tetszett fogyni. Hiszen össze tetszik rogygni, Kegyeden nincs egy deka hús, mindegy, nekem így tetszik, Óké!„ A következőnek hangszerelési megoldása is újszerű. Nyájas férfihang dalolja: „Greta Garbo, Tom Mix és a pejlova, Egyik sem volt olyan nagy sztár, mint maga.“ Ekkor megáll a zenekar, s a nyájas férfihang valamivel emelkedettebb tónusban fölteszi a kérdést: „Node kicsoda maga?!“ Aztán folytatódik tovább teljes zenekarral, ha úgy tetszik: „Tutti“. Osztálytársaim kérésére elretentő példaképül idézem a következőt: „Legszebb város Batyi, azaz hogy Szombatyi, rendes nevén Rimaszombatyi.“ — Vagy figyeljük meg azt a dalt, amely újabban igen elterjedt az ifjúság körében: „Indiában egész más, Ott sátorlapból van a ház, És nincsen semmi kapupénz, Ez igazán de jó.“ Refrén: „Majomnak jó lenni, nem kell bolondokhoz menni... stb. Művészet ez? Esztétikum ez? Tovább megyek: méltó az ilyen dal arra, hogy az u. n. művelt ifjúság terjessze és magáénak vallja? (Folytatjuk.)

Vilímszky László
VII. o. t.

Vénleányok.

*A vénleányok már mind asztalnál ültek,
Végig megfeketült előttük az asztal.
A függönyök is nagy ijesztőn feszültek:
Csak bámulták fáradt, hervadó vigasszal.*

*A falnál szorongva, félve néztem őket,
Amint hűvös lassan rájuk hullt az este.
Keserűs, meg könnyes ábrándokat szóttek
S mirtuszok csörögtek a padlóra esve.*

*Igy várt, várt a sok szent, sápadó, feszes lány,
Szemük alatt finom és mély szarkalábuk,
Teavizet forralt a lágylila szesz láng,
Felbúgott puhán és szemem könnybe lábadt.*

*— A vénleányok mind az asztalnál ültek,
Szájuk vértelen volt, a karjuk meg vékony.
Soha nem szenvedtek és soha nem szültek:
Járnak reménytelen, örök szakadékon.*

Bory Zsolt.

Amerikai Magyar Ifjúság.

(Folytatás)

A kilencedik és tizekettedik éve között a magyar gyermek szinte teljesen az angol, azaz amerikai iskola hatása alatt áll. Most tud igazán lelkesedni az amerikai szabadságharc, belforradalom és egyéb háborukért. Most tudja gyűlölni Amerika volt ellenségeit és most tudja ellenmondást nem tűrve büszkén hangoztatni amerikai mivoltát, mintha az ő ősei harcolták volna meg a dicső csatákat. (Az utóbbi években tényleg kimutatták az amerikai magyar történet-kutatók, hogy úgy a szabadságharcban, mint a belforradalomban igen sok magyar vett részt. Így a mostani ifjúság méltán dicsekedhetik, de most már magyar öntudattal. Most tanulja meg, hogy mit jelent a hazaszeretet, mit jelent a haza hőségének lenni.)

Ebben a korban minden a mi magyar másodlagos. A magyarságot csak túri. Igyekszik elrejteni magyarságát maga előtt. Szüleivel angolul beszél még akkor is, ha szülei nem tudnak angolul. A nyári magyariskolát, szombati iskolát és a vasárnapi iskolát amikor csak lehet elkerüli. A magyarelles magatartása szinte itt éri el tetőpontját. Igyekszik minden amerikai ifjúsági intézményben részt venni, úgymint a cserkészlet, YMCA (KIE), stb. (Az amerikai egyház ma már felismerte ezeknek az intézményeknek a jelentőségét és igyekszik ezeket az egyház keblén belül megvalósítani, különösen sokat tett e téren az Amerikai Református Egyesület, úgyszintén a Verhovay Egylet.)

Ebben a korban fokozatosan belép az amerikai magyar ifjúság életébe a sport. Amerikai elv, hogy mindenki vegyen részt a sport valamelyik ágában. Annyira kifejlett a sport Amerikában, hogy mindenki megtalálhatja számára a legmegfelelőbb sport ágat. Természetesen az amerikai baseball és football iránt van a legnagyobb érdeklődés. Az amerikai magyar ifjú idejét is főként ez a két sport foglalkoztatja. Az élete eddigi képe szomorú a magyarságra nézve, de mégis találunk biztatást benne. Az a titokzatos kettősség, amely eleitől fogva kísérte, most sem marad el. Most is kikiváncozik belőle, és csodálatosképpen a mindent átfogó amerikai sportban éli ki magát. Sport csapatokat szerveznek a mi magyar ifjaink és hasonló más nemzetiségű csapatokkal mérkőznek. A sport küzdelmeiben, a csapat közös fajisága ébreszti öntudatra a magyar mivoltukat. Szinte hihetetlen, hogy mennyire fontos számukra, hogy a magyar csapat győzzön a lengyel, német vagy szláv csapat ellen. Különösen kedves számukra a győzelem, ha az irek, vagy angol-amerikaiak fölött diadalmaskodhatnak, mert ezáltal a külföldi származást látják megnyilatkozni. Itt a magyar szülők dicséretére legyen mondva, hogy lelkesedéssel figyelik fiaik játékát és megjelennek a mérkőzéseken, hogy bátorító szavakkal biztassák őket a győzelemre. Itt is mint az utcai harcokban magyarul biztatják egymást az ifjak és magyarul kiáltják egymásnak az utasítást persze azért is, hogy az ellenfél ne értse. A mi a legfontosabb a magyarságra nézve az, hogy a sport pályán találkozik a gyermek a szülővel. Most először van a szülőnek és gyermeknek közös érdeke. Most mindketten büszkék magyar mivoltukra. Most érzi az ifjú magát először magyarnak. Ez azonban nem jelenti azt, hogy most már félre dobta amerikai mivoltát, csupán annyit jelent, hogy a beplántált mag első szárait kidugta a földből. Sok öntözés és gondozás szükséges még a teljes kibontakozáshoz. Most veszi észre a gyermek, hogy ő

egy kettős lény. Második generációsnak emlegetik az öreg bácsik. Mondogatják folyton, hogy majd ő fogja átvenni az egyházban és az egyeletben a vezetést mikor már az öregek nem bírják vagy kihalnak. *Itt veszi kezdetét a hivatástudat.* Megtudja, hogy az amerikai magyar életben feladat vár rá. Ő fogja vezetni a magyarokat. Megindult két lény között a harc. Hogy melyik lesz a győztes, az a jövő titka.

(Folyt. köv.)

Berecz Árpád

BORCSA.

MÁRTHA KELEMEN V. É. T. N.

Nem a filmbeliről lesz szó, aki Amerikában járt! Őt nem érdekli a világ-városok zaja. Egy zemplén-megyei, hegyek mögé bujtatott kis faluban él. A leg-szebb hivatást teljesíti: szolgál. A legjobb helyen: A tisztelendő úréknál.

Ejnye, ejnye! Csak most veszem észre, hogy én is úgy hívom, mint az idősebbek: Borcsa. Pedig nekem már néni. Mint a tisztelendő-kisasszonynak. Mert kérem szépen, akinek már 28—30 éves — a féloldala, tehát a Milleneum-kor már „eladó lány” volt, akire — majdnem pontosan — ráillik a nótabeli „egy 16 éves barna kislány, haja sincs már, foga sincs már...” és ráadásul: aki 7, ejtsd hét férjet temetett el e röpke idő alatt, az a ráncosképű öregcseléd nekem is már néni!

No hát ezzel az öreg fehércseléddel történt meg egy mulatságos eset.

De mielőtt hozzákezdenék, el kell mondanom a következőket. Egy kicsit mintha nem volna nála minden rendben. Isten ments! Nem mondom én, hogy talán hibbant lenne! Csak hát... tudja Isten... talán egy kicsit megártott a sok temetés, vagy talán egyiket-másikat sajnálta is... Nem tudom. De annyi bizonyos, hogy furcsán viselkedik. Amikor például egyedül van — akár a konyhában, akár másutt — hangosan beszélget. Hogy kivel? mivel? nem volt rá időm kikutatni. Megtörténik az is, hogy egy-egy tárgyat többször felvesz és letesz. És ha bejön a szobába, akkor szavát sem venni, de ha megkérdezik — szóval megindítják — akkor nincs megállás. Százszor ismételt valamit, s talán azt gondolja, hogy mi nem értjük, amit mond.

— Borcsa néni! Legyen szíves hozza be a tányérokát és terítsen — szolt ki az ajtón a tisztelendő úr leánya.

— Igenis kisasszony! Hozom a tányérokát és teríték! Mindjárt, mindjárt! Azután a kisasszony elé lépve magyarázni kezd:

— Én tegnap is hoztam a tányérokát, mikor mondta lelkem kisasszonykám, hozom is mindjárt és majd meg tetszik látni, hogy holnap is fogom hozni, csak...

— Jó, jó! — vág szavába a kisasszony, ismerve a szokásos mondókát, — csak menjen és hozza!

Persze ez nekem, mint vendégnek roppant mulatságos volt, de elképzelhető, hogy a háziaknak, akik naponta X-szer hallják, lassan az idegeikre megy.

És hogy milyen jólelkű a Borcsa néni.. Hát éppen ezt akarom elmondani.

Koravasszal történt. Az idő hamar megre fordult, a talaj is melegedni kezdett, itt volt hát az alkalom, hogy a szobában kitelelt virágokat kiültessék.

A tisztelendő asszony és az ő kedves leánykája egy verőfényes napon ki is telepítették a virágokat megfelelő helyükre. Teltek a napok, erősen tavaszodott, de a fagyos szentek is közeledtek... És egy szép este, mindenki arról beszélt, hogy „az éjjel fagy lesz!”

A tisztelendő asszony is kiadta a parancsot:

— Fogja csak Borcsa ezeket az elhasznált ruhákat, meg rongyokat és takarja le velük ezeket a szegény kaktuszokat, hogy meg ne fagyjanak.

Borcsa csak néz értelmetlenül egy ideig:

— Minek a' — kérdi végtül.

— A jó Isten áldja meg magát, Borcsa, ne értelmetlenkedjen! Az éjjel fagy lehet és nem akarom, hogy a kaktuszaim tönkremenjenek. Kár lenne értük.

— A', nem kell azt betakarni — legyint bölcsen Borcsa! Tessék csak hagyni és majd én fogom figyelmeztetni a tisztelendő asszonyt, ha fagyott. Mert — és itt sokat sejtetve hajolt közelebb — ha a víz a vályúban begérazik, akkor fagyott! Én úgy is felkéltem korán reggel, tegnap is felkéltem, ma is és holnap is fel fogok kelni és mindjárt megmondom, hogy fagyott-e?! Mert ha a vályúban a víz begérazott, akkor biztosan fagyott!

De ezt már nem hallotta a tisztelendő asszony.

És másnap reggel a víz csakugyan begérazott, de a kaktuszok mégsem fagytak meg!

Képek a télitáborból.

Lön este, lön reggel, február 8-ika csütörtök és hat öregcserkész — több, mint a fele regős — turja a havat Kovácsvágás felé. Ketten szánon mentek el. — Egy-két gyenge mindig akad. — A síkötések feszülnek, a sík merülnek és a Báró úr végig vágodott a havon. Így kezdődött.

Igy folytatódott: A kályha vasajtaja irtózatosan csörömpöl eljött a második reggel is. Van ugyan, aki nem akarja észrevenni, na! de miért van a másik mellette? A párnapótlék repül és Szabó úr úgy ugrik ki a pokrocok utvesztőjéből a reggeli tornához, hogy szinte öröm nézni. Dobronoki Gábor bácsiék — kedves házigazdáink is — valami ilyesmit érezhettek, mert mosolygott az arcuk, mikor meglátták a cserkész urakat lenge magyarban ugrálni a havon.

A szakács a reggelivel foglalatoskodik. Ő maga is hozzá lát hagymát tejfel, kenyérral. A többi neveti; — nem tudják mi a jó. — Utána csattolás. Ki a hegyekre. Mindenütt majd csak méteres hó. Valaki üdvözlő szavakat fogalmaz galambjának, így: „Kedves B-ike, ahogy magára gondoltam, felmelegedett szíveimtől egész tócsa olvadt körülöttem a nagy hóba.”

Ni csak! Ni! a Báró úrral megindult a sí! Nem tud megállni!! Mi lesz most??? Jaj!! Zsupsz! A többit tessék elképzelni.

Este: Matyi sirversekkel szórakoztatja a tábor. Erre táborunk agilis költője megírta neki is a sirversét így:

„Itt nyugszik Torró,
Kit a leves forró,
A maga főztje,
Juttatott tönkre.”

Egyébként azt mondják erről a költőről, hogy pontosan húsz és fél nappal költ gyorsabban, mint a tyúk. Délután Vágáshután sikerült regőseinknek konkurrálni egy fakirral, aki egy zsebkendőből eleven nyulat tudott varázsolni. Annyira tettszett a fakir a népnek, hogy délután regőseinket meg se akarták hallgatni, de mikor felcsendült a daluk egyszerre tele lett a terem és mikor megtudták, hogy fizetni se kell, szorongás nélkül élvezték regőseink szolgálatát.

Szombat dél: Ünnepi ebéd. A baj csak a palacsintával volt, melyre a porcukor helyett szodabikarbonát találtam hinteni. Prűszkölt is B. Imre tőle. Este Kovácsvágás hallgatta nagy odaadással a regős műsort. Ez esti áhítatunkra házi gazdáinkat is meghívtuk, kiktől sok szép kovácsvágási nótát is tanultunk.

Vasárnap komoly munka köszöntött a táborra. A környéket elárasztottuk prédikátorokkal. Végeztünk Kovácsvágáson, Pálházán, Bistén és Vilyben. Bistén egyik népfőiskolásunkat is meglátogattuk.

Hétfő: Szabadfoglalkozás. Fekszik a társaság a kályha mellett és feleveníti valaki Turi Sándor bácsi viccét: amikor is megkérdezi a tanító úr a gyerektől: „Mond fiam, mit jelent az, hogy orcád verejtékével egyed a te kenyeredet?” Gondolkozik a gyerek, majd kivágja nagy örömmel: „Addig együnk, míg beleizzadjunk.”

Kedd: A Ciróka nyakon túrjuk a havat hazafelé, szél a hátunkba fuj és a megaslatról nevetve nézzük a hóval küzködő vonatot.

Torró Zoltán.

G Ö R B E T Ü K Ö R.

Kisdiák koromban voltam először az „Elvarázsolt kastélyban“, Pesten az Angolparkban. Amikor beléptünk a görbetükrök termébe, először megborzongtam a sok torz alaktól, amelyek a tükrökből néztek ránk. Azután nevettem. Mert ilyen az ember, amíg gyermek, addig megborzong, mikor felnő, legfeljebb bosszankodik, végül azonban nevet.

Igy történt a multkor is.

Csukás úr, mint költő, (piros, selyem, magyaros mellényben, lobogós ingújjban) öntudatos kopogással beállít hozzám. „Alázatosszolgájajónapotkivánok! Hafafias tisztelettel bátorkodom tiszteletemet tenni!... Méltóztassék parancsolni legújabb költeményeim... Már sokkal jobbak, mint az első!... Ugye az ember próbál, gyakorol... Csak pár fillér az ára.”

Elveszek egy lapot, olvasom. Hm. Valóban jók! (Mint a nyilvessző fúródik belém a gondolat: Vajjon hol szerezte, kivel iratta?)

Aztán megszólalok. „Hát ez miféle ruha?”

„Ez kérem alázattal regős ruha.“ „Mint regős működök legújabban.“ „Tessék nézni itt az engedély“ „Itt a könyvünk.“ „Nem vagyunk mi csalók.“

Mit csinálhattam? Vettem egy példányt a versekből.

„Ásszolgájajónapotkivánok.“

„Jó napot.“

Másnap megtudtam a valót. Egy elég ismert vidéki költő három szép versét árulta a „költő“, mint „saját szerzeményét“ „utánnomás tilos“ jelzéssel!!!

Szemtelenség! Először bosszankodtam. Aztán mosolyogtam. Eszembe jutott az „Elvarázsolt kastély“, a görbe tükrök. Mosolyogtam, mert láttam a „csodát“: „Jön Csukás úr, mint hordár. Belép a „bűvös“ ajtón és — egyszerre lantot nyom a csomagok helyett kezébe a „Muzsa“ és magyar ruhába öltözteti az „elegáns térdnadrág és buggyos bluz“ helyett, sőt csákót is nyom fejébe a piros „munkafőveg“ helyett a hatalmas „Hadur“!... Aztán megindul feltartóztathatatlannul. Nincs előle menekvés. „Meg fog“ otthon, „elcsip“ a vonaton, „rá ül“ a hivatalban. Inkább gurul a pénz, csapódik a pecsétnyomó, sercen az aláírás, csak menjen!... menjen!..

Senki sem nézi szívesen... mégsem szól ellene senki...

Mosolygunk... Görbetükrök a magyar életben!

Ki meri összetörni őket?!...

V. J.

Könyvismertetés.

A Magyar Észjárás és közoktatás ügyünk reformja.

Karácsony Sándor. (Exodus kiadás. 1939.)

Három különböző időben írt, de egymáshoz tartozó tanulmányt olvashatunk benne.

I. A magyar néposztály lelkialkzata és a népiskolai reform. 1922.

II. A magyar középosztály lelkialkzata és a középiskolai reform. 1924.

III. A magyar felsőosztály lelkialkzata és az egyetemi reform. 1938.

I. A XX. század magyar alsó néposztályának társas lelki élete anachronisztikus. A XVI—XVII. század fordulóján megmerevedett. A népoktatás feladata a dermedt kultusz és az eleven kultúrélet között az érintkezést megteremteni. Az áthidalás lehetséges, sőt égetően szükséges. Ebből a szempontból vizsgálja könyvünk a népiskolai reformot és megállapítja, hogy szervezet tekintetében a népiskola céljának nem megfelelő és módszere sem kielégítő. A partikuláris iskola és az akadémikus rektor felelevenítésével érhetjük el a célt: a magyar nyelven megszólaló teljes tudományt.

II. Alsó néposztályunk anachronisztikus lelki alkattal éli a XX. századot, felső osztályunk (*szofokráciánk*) lépést tart a mával, középosztályunk nem leli a helyét és nem bírja áthidalni azt a nagy szakadékot, ami a két osztály között van. Így nem tudja hivatását betölteni. A középiskolai reform ebből a szemszögből nézve nem megfelelő. Olyan reformra van szükség, amelynek iskolái valódi középosztályt nevelnek. A középosztály szellemét fejlesztik, hogy megtörténhessen az áthidalás.

III. A reformok szükségesek, mert a magyar közoktatásban valami nem jól működik. Minden intézkedés azonban tétova tapogatózás a néposztályok lelkialkatának vizsgálata és figyelembevétele nélkül. A baj okát könyvünk a felső néposztály lelkialkatának megvizsgálásával próbálja felfedezni. Az egyetlen biztos magyar valamit: a magyar nyelvet vizsgálja és így állapítja meg a kultúra formális elemeinek 3 tulajdonságát: az artikulációt; a magyar nyelv mellérendelő

természetét, a szavak jelentésének képi erejét. Ennek alapján állapítja meg, hogy felső néposztályunk értelmi világa beteg; érzelmi világa is krízisben van. Kivétel a zene. Bartók és Kodály az esztétikai problémát zenei téren megoldották, amikor *anyanyelvén szólaltatták meg a magyar lélek zenei gondolatait. Ez a megoldás lehetséges a kultúra egész területén.* — Itt tanulhatjuk meg, hogy ami magyar, az formájában primitív, tartalmában objektív. — A magyar társas életforma a mellérendelés, a passzív rezisztencia . . . a szalmaláng, a patópáloskodás, a turáni átok és sültgalamb várás formális vonásaiból (és nem bűneiből) tevődik össze.

Ezek adják a magyar lelkialkat vonásait. *Magyar élet csak a magyar lélek formáiban érvényesülhet.*

A magyar észjárás konzekvenciái: *Magyarnak lenni lélek dolga; aki átvette a magyar lélek munkamódszerét, az magyarrá vált.* Meg kell szüntetni a szakadékokat. Kihajt az alvó magyar fa, ha a gyökerezszakadt felső osztály és a stagnáló alsó osztály között közvetíteni fog az életerős középosztály.

A magyar észjárással, ezzel a biztos alappal és mértékkel méri meg az eddigi reform-intézkedéseket és tárja föl a hibákat. A magyar észjárás szemszögéből nézve állítja fel a különböző iskolák magyar problémáit. *Istók Miklós IV. th.*

HIREINK

Felhívás. Szeretettel kérjük hátrálékos előfizetőinket, előfizetésüket szíveskedjenek beküldeni. Lapunk anyagi zavarokkal küzd. Egyedül előfizetésekre támaszkodhatunk. A beérkezett előfizetéseket köszönettel nyugtázzuk.

Minden pataki legátus nevében ezúton is megköszönjük a nagyiszteletű uraknak hozzánk való jóságát az elmúlt ünnepek alkalmával.

Dávid Zoltán gimn. tanárt a Kormányzó Ur igazgatói címmel tüntette ki. Szeretettel és tisztelettel köszöntjük s Isten áldását kérjük életére és munkásságára. A kitüntetést február 4-én a Püspök úr adta át ünnepélyes keretek között.

IV. Népfőiskolai tanfolyamát tartotta jan. 21-től febr. 4-ig a főiskola, 50 résztvevővel. A tanfolyam munkájáról, eredményéről részletesen beszámolunk jelen számunkban.

Dr. Zsiros József teol. igazgató úr meleg szeretettel fogadott családi otthonába egy kis árva gyermeket. Isten adjon nekik benne sok örömet.

1939. december 17-én regőseink dr. Szabó Zoltán teol. professzorral Nyiregyházán jártak. Ott is alakulóban van egy népfőiskolai tanfolyam. Dr. Szabó Zoltán a népfőiskoláról tartott lelkes előadást, regőseink pedig műsorral szolgáltak a nagy érdeklődéssel kísért estén.

Dr. Ujszászy Kálmán teol. professzorkunkat a szegedi Ferenc József tudományegyetem magántanárárá habilitálta. Az 1939. december 12-iki egyházkerületi közgyűlés pedig dr. Szabó Zoltánnal együtt rendes tanárokká választotta. Szeretettel köszöntjük őket.

Csendes nap volt február 8-án a teológián. Darányi Lajos nt. ur írásmagyarázata után dr. Marton János teol. prof. tartott előadást. Délután dr. Nagy Barna teol. professzor volt az előadó.

Móricz Zsigmond megátogatta a népfőiskolai tanfolyamot. Megjelenését nagy szeretettel fogadta. Közvetlen beszélgetést tartott arról: *Hogy ír az író!* Barbárok e. kötetéből olvasott fel. A népfőiskolákat tanulmányozza.

Sikerrel fejeződött be a félévi munka úgy a gimnáziumban mint a tanítóképzőben. A teológián január 6. től 21-ig tartott a kollokviumi idő.

Febr. 14-én vette át a főiskola Buza János volt pataki tanár arcképét. A meginduló arcképsorozatnak elsője volt. A nagy tanár fia dr. Buza László szegedi egyetemi tanár ajándéka a kép. Dávid Zoltán c. ip. mondott emlékeztetést Buza János arcképéről.

A teológiai tanárok országos konferenciája ez évben Pápán volt február 2. és 3-án. Teológiai, tanulmányi, nevelési rend és előadások képezték a konferencia anyagát. Teológiánkat dr. Marton János és dr. Mátyás Ernő teol. tanárok képviselték.

Dr. Ujszászy Kálmánt a Jó Isten fiúgyermekkel áldotta meg. Igaz örömmel üdvözöljük.

Kuruc-estet rendezett 19-10 január 14-én a sátoraljaújhelyi Református Ifjúsági Egyesület. Dr. Szabó Zoltán a kuruc lelki-ségről tartott előadást. Közreműködtek Mr. Geoffrey Tier zongorajátékkal, a főiskolai vonósnégyes, a Regőscsoport, a Molnár Pál vallástanár által szervezett és vezényelt szavalókar, szavaltat s énekszámok adták a kuruc-est műsorát.

A gimnázium január 31-én megemlékezett a finnekről. Dr. Gulyás József és Palumb Gyula tartottak nagy érdeklődéssel kísért előadást. Sibelius egyik zeneművét hallgatta utána az ifjúság.

Január 9-én Bájón báji Patay József temetésén szerepelt a Főiskolai Kórus.

Rádióközvetítés, hangfelvétel volt január 23-án Sárospatakról. A főiskola élete, a népfőiskolai tanfolyam sok érdekes dologgal szerepelt a közvetítésben. A következő hetekben hallhatjuk majd a műsort a rádióban.

Megalakult a Coetus Theologorum, Református Theologusok Munkaközössége. Célja a teológiai tudományok és segédtudományaik iránti érdeklődés ébrentartása és e tudományok művelése. Teológiánk ifjúsági teltségben jelentkezett a tagok közé. Nagy várakozással nézünk a Coetus munkája elé.

Nagy Géza segédlelkész testvérünk a veszprémi népfőiskolán munkálkodik.

Egressy Lajos s. lelkész testvérünket a Főtiszteletű Püspök Ur Kassára nevezte ki hitoktató lelkésznek. 3 és fél évig munkálkodott a pataki gyülekezetben. Munkahelyét a képzőben Rózsai Tivadar s. lelkész látja el.

Dabóczi István és Kalydy Miklós s. lelkés testvéreink kiléptek az angol internátus nevelői köréből. A pataki diáklekkek jó munkásai távoztak személyükben.

A Timótheus öregcserkészcsapat dr. Szabó Zoltán parancsnok vezetésével Kovácsvágáson tartotta idei sítáborát. Jó hó és friss egészség mozgatta a táborát. A gimnáziumból a Kárpátalján voltak többen sítáborban.

Vályi József s. lelkész, mult évi főiskolai szénior testvérünket szeretettel köszöntjük, midőn nevelői munkáját megkezdi az angol-internátusban.

Január 13-án a Stefánia magyaros ruhabemutatót tartott műsorral egybekötve. Vajjon mikor jelennek meg azok a gyönyörű magyar ruhák nemcsak a tervben és a bemutatókon, hanem az általános viseletben is?

A sárospataki ref. tanítóképző-intézet III. osztályának növendékei átérezvén a debreceni ref. kollégium ifjúsága által megkezdeményezett telepítési munkának nagy jelentőségét, s ennek a célnak szolgálatába 1940 január 1-től kezdődőleg havi 6-80 P t ajánlott fel, mely nemes áldozatkészséget a kollégium ifjúsága igaz örömmel és szeretettel vette tudomásul.

Február 1-én tartotta az Erdélyi János önképzőkör szokásos bálját. Kéler: „Csonkai nyitánya után a Liliomfi került előadásra. A kedves és mulatságos darabot nagy ügyességgel és sikerrel adták elő.

Február 2-án a tanítóképző ifjúsága rendezte meg bálját. Színes, változatos műsorral szórakoztatták közönségüket.

Szerkesztőségi hírek: E. L. Sárospatak. Tisztelettel köszönjük a véleményt. Kérjük a munkatársakat, hogy az anyagot a következő hó elején hozzák el hozzánk s a március elején összehívandó megbeszélésen jelenjenek meg.